

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

9 септември 2003 година*

„Регламент (ЕО) № 40/94 – Член 115 – Езиков режим в сила пред Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (ОНМІ) – Възражение за незаконосъобразност – Принцип на недискриминация”

По дело С-361/01 Р

Christina Kik, за която се явяват адв. Е. Н. Pijacker Hordijk и адв. S. В. Noë, от адвокатската колегия на Люксембург,

ищец,

с предмет иск срещу решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности (четвърти разширен състав) от 12 юли 2001 г., Kik/ОНМІ (Т-120/99, Recueil, стр. II-2235) за отмяна на това решение,

другите страни по производството са:

Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (ОНМІ), за която се явява г-н А. von Mühlendahl, г-н О. Montalto и г-н J. Miranda de Sousa в качеството им на представители,

ответник на първа инстанция,

подкрепян от

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н W. Wils и г-н N. Rasmussen, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила като подпомагаща страна,

Гръцката република, за която се явяват г-жа А. Samoni-Rantou и г-жа S. Vodina, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

Кралство Испания, за което се явява г-н S. Ortiz Vaamonde, в качеството му на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

и

Съветът на Европейските общности, за който се явяват г-н G. Houttuin и г-жа А. Lo Monaco, в качеството им на представители,

встъпили като подпомагащи страни на първа инстанция,

СЪДЪТ,

---

* Език на производството: нидерландски.

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias (председател), г-н J.-P. Puissochet, г-н M. Wathelet, г-н R. Schintgen и г-н C. W. A. Timmermans (председатели на състав), г-н C. Gulmann, г-н D. A. O. Edward, г-н A. La Pergola, г-н P. Jann и V. Skouris, г-жа F. Macken и г-жа N. Colneric, г-н S. von Bahr, г-н J. N. Cunha Rodrigues и г-н A. Rosas (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs,

секретар: г-н H. A. Rühl, главен администратор,

като взе предвид доклада от заседанието,

след като изслуша устните становища на г-жа Kik за която се явява адв. E. H. Pijnacker Hordijk, на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (ОНМИ) за която се явяват г-н A. von Mühlendahl, г-н J. Miranda de Sousa и г-н S. Bonne в качеството им на представители, на Съвета, за който се явяват г-н G. Houttuin, и г-жа A. Lo Monaco, и на Комисията, за която се явява г-н W. Wils,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 20 март 2003 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 21 септември 2001 г., г-жа Kik подава иск на основание член 49 от Устава на Съда на Европейските общности за отмяна на Решение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2001 г. Kik/ОНМИ (T-120/99, Recueil, стр. II-2235, наричано по-нататък „оспорваното решение“), с което Съдът е отхвърлил нейния иск за отмяна на решението на трети състав по жалбите на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (ОНМИ), (наричана по-нататък „Службата“) от 19 март 1999 г. за отхвърляне на жалбата ѝ срещу решението на проверителя, който отказва да регистрира думата KIK като търговска марка на Общността (наричано по-нататък „оспорваното решение“).

Правни предпоставки

2. Съгласно член 217 от Договора за създаване на ЕО (понастоящем член 290 ЕО):

„Разпоредбите относно езиците на Общността, без да се засягат разпоредбите, съдържащи се в Правилника за работа на Съда на Европейските общности, се определят от Съвета, който взема решение с единодушие“.

3. Регламент № 1 на Съвета от 15 април 1958 г. за определяне на езиковия режим на Европейската икономическа общност (ОВ 1958 г., 17, стр. 385), така както той е изменян от различните договори за присъединяване, и за последен път от Акта за условията на присъединяване на Република Австрия, Република Финландия и Кралство Швеция, и относно адаптирането на основополагащите договори на

Европейския съюз (ОВ 1994 г., С 241, стр. 21, и ОВ 1995 г., L 1, стр. 1), предвижда в член 1:

„Официалните и работните езици на институциите на Съюза са немски, английски, датски, испански, фински, френски, гръцки, италиански, нидерландски, португалски и шведски.“

4. Член 2 на същия регламент гласи следното:

„Текстовете, адресирани до институциите от страна на държава-членка или от лице, попадащо под юрисдикцията на държава-членка, по избор се изготвят от подателя на един от официалните езици. Отговорът се изготвя на същия език.“

5. Член 4 от посочения по-горе регламент предвижда следното:

„Регламентите и другите текстове с всеобщо приложение се изготвят на единадесет официални езика.“

6. Съгласно член 5 от Регламент № 1:

„*Официален вестник на Европейските общности* се издава на единадесет официални езика.“

След влизането в сила на Договора от Ница, в съответствие с разпоредбите на член 2, точка 38 от него, наименованието се променя на *Официален вестник на Европейския съюз*.

7. Службата е създадена с Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 септември 1993 г. относно марката на Общността (ОВ 1994 г., L 11, стр. 1). Член 115 от този регламент определя използването на езиците при процедурите на Службата. Този член има следната редакция:

„1. Заявки за марка на Общността се подават на един от официалните езици на Европейската общност.

2. Езици на службата са немски, английски, испански, френски и италиански.

3. Заявителят трябва да посочи втори език, който е език на службата и чието използване, като възможен процедурен език, при производства по възражение, отмяна или обявяване на недействителност, той приема.

Ако заявката е подадена на език, който не е един от езиците на службата, службата осигурява превод на заявката, както е описано в член 26, параграф 1, на езика посочен от заявителя.

4. Когато заявителят на марка на Общността е единствената страна при процедура пред службата, процедурният език е езикът, използван за подаване на заявката за марка на Общността. Ако подаването е било направено на език различен от езиците на службата, службата може да изпрати писмени съобщения на заявителя на втория език, посочен от него в заявката.

5. Възражението и искането за отмяна или за обявяване на недействителност се подават на един от езиците на службата.

6. Ако езикът избран в съответствие с параграф 5 за възражението или за искането за отмяна или за обявяване на недействителност, е езикът на заявката за марка на Общността или вторият език, посочен при подаването на тази заявка, този език е процедурният език.

Ако избраният език в съответствие с параграф 5 за възражението или за искането за отмяна или за обявяване на недействителност, не е нито езикът на заявката за марка на Общността, нито вторият език посочен при подаването на тази заявка, възразяващият или искащият отмяната или обявяването на недействителност, трябва да представи за своя сметка превод на своето искане, или на езика на заявката за марка, при условие че това е един от езиците на службата, или на втория език посочен при подаването на заявката. Преводът се представя в срока предвиден от регламента за прилагане. Езикът, на който искането е било преведено, става тогава процедурен език.

7. Страните в процедурата по възражение, отмяна, обявяване на недействителност и по обжалване, могат да се договорят за друг официален език на Европейската общност, който да бъде език на процедурата.“

8. Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 г. за прилагане на Регламент № 40/94 (ОВ L 303, стр. 1), посочва в член 1, дял I определен брой „правила“. Правило 1 относно съдържанието на заявката, в параграф 1, буква з) отново предвижда задължението, предвидено в член 115, параграф 3 от Регламент № 40/94, съгласно което в заявката за регистриране на марка на Общността трябва да се посочва „втори език“.

Фактите по спора

9. Фактите по спора са описани както следва в оспорваното решение:

„3. На 15 май 1996 г. ищцата, която е адвокат и агент по търговските марки в Нидерландия във фирма, специализирана в областта на индустриалната собственост, е представила пред Службата на основание Регламент № 40/94 заявка за регистриране на наименование като марка на Общността.

4. Марката, за която е поискано регистриране, е наименованието КИК.

5. Услугата, за която е заявено искане за регистриране, е от клас 42 по смисъла на Споразумението от Ница относно класификацията на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., така както то е изменено и допълнено.

6. Ищцата, която е представила своето искане на нидерландски език, е посочила нидерландски като втори език.

7. С Решение от 20 март 1998 г. проверителят е отхвърлил искането с мотива, че не е изпълнено едно формално изискване, според което молителят трябва да посочи немски, английски, испански, френски или италиански като втори език.

8. На 04 май 1998 г. ищцата е депозирала жалба срещу това решение, в което тя изтъква по-специално, че решението, с което проверителят е отхвърлил нейната заявка за регистриране, е незаконосъобразно, защото то се основава на незаконосъобразни законови норми. Тя внася жалбата на нидерландски и също така и на английски език.

9. На 02 юни 1998 г. с жалбата е била сезирана отделението по жалбите към Службата.

10. Жалбата е била отхвърлена с решение от 19 март 1999 г. (...) с мотива, че ищцата е посочила като втори език същият език, който е използвала при представянето на заявката за регистриране на марката, така че заявката е била опорочена от формална нередовност, при това отделно от другата допусната нередовност от нея, като не е посочила за втори език един от петте езика на Службата. (...)

Процедура пред Първоинстанционния съд и оспорваното решение

10. Исковата молба за обявяване на нищожността на решението е подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 19 май 1999 г.

11. Гръцката република встъпва в подкрепа на становището на ищцата.

12. Кралство Испания и Съветът на Европейския съюз встъпват в подкрепа на становището на Службата, която е ответник пред Първоинстанционния съд.

13. В оспорваното решение Първоинстанционният съд е разгледал на първо място възражението за недопустимостта на иска, повдигнато срещу исковата молба за отменяне на решението от страна на Службата. Тя поддържа становището, че исковата молба, целяща да обяви незаконосъобразността на член 115 от Регламент № 40/94, е недопустима, защото няма юридическа връзка между оспорваното решение и разпоредбата, срещу която е повдигнато възражението за незаконосъобразност, а именно параграф 3 от този член. Всъщност Службата би могла да отхвърли искането на ищцата с мотива, че не е избрала никакъв „втори език“ както го изисква посочената разпоредба, а не с мотива, че не е посочила един от езиците на Службата като „втори език“.

14. В точка 24 от оспорваното решение Първоинстанционният съд напомня, че ищцата е посочила нидерландски език като „втори език“ и е счела, че въпросът за законосъобразността на правилото, което задължава да се отбележи като „втори език“ друг език, различен от този, на който е представена заявката за регистриране на марката, не се различава от въпроса дали изключването на нидерландски език и на някои от другите официални езици на Общността като „втори език“ е законосъобразно или не. Имайки предвид изложеното по-горе Първоинстанционният съд преценява в точка 25 от оспорваното решение, че именно законосъобразността на правилото, изразено в член 115, параграф 3 от Регламент № 40/94, съгласно което заявителят трябва да приеме, че автоматично се отказва от правото да участва във всички процедури на Службата на езика, на който е представена заявката, е в основата на оспорваното решение и се оспорва от възражението за недопустимост, повдигнато от страна на ищцата.

15. В заключение след разглеждане на възражението за недопустимост, повдигнато от Службата, Първоинстанционният съд постановява следното в точки 32 и 33 от оспорваното решение:

„32. От изложеното по-горе следва, че тъй като възражението за незаконосъобразност, повдигнато от ищцата в подкрепа на нейния иск за обявяване на невалидност или за промяна на оспорваното решение, се отнася до задължението, наложено на основание член 115, параграф 3 от Регламент № 40/94, и на член 1, правило 1, параграф 1, буква з) от Регламент № 2868/95, то е допустимо. При това положение предметът на възражението за незаконосъобразност обхваща задължението, посочено в упоменатите по-горе разпоредби, така както то е разяснено по отношение на неговия обхват и неговите правни последици в някои от останалите параграфи от член 115 от Регламент № 40/94.

33. За сметка на това повдигнатото от ищцата възражение за незаконосъобразност е недопустимо по отношение на останалата част на член 115 от Регламент № 40/94. Всъщност разпоредбите, които се съдържат в останалата част на член 115, в никакъв случай не са в основата на оспорваното решение, тъй като то се отнася само до заявление за регистриране на търговска марка на Общността и до задължението на заявителя да посочи втори език, който приема като възможен процедурен език при производства по възражение, отмяна или обявяване на недействителност, които могат да бъдат образувани срещу него.“

16. На второ място като се признае по същество, Първоинстанционният съд от една страна е разгледал дали съществува принцип на недискриминация в правото на Общността по отношение на официалните езици на Европейските общности. В точки 58 и 59 от оспорваното решение той е постановил следното:

„58. В нова отношение на първо място е необходимо да се отбележи, че Регламент № 1 е акт на вторичното законодателство, чиято правната основа произтича от член 217 от Договора за създаване на ЕО. Да се твърди, както това се прави от ищцата, че Регламент № 1 изразява принципа на законодателството на Общността за равнопоставеността на езиците, от които не могат да се правят изключения, дори и с по-късно издаден Регламент на Съвета, би означавало да се пренебрегне неговата принадлежност към вторичното законодателство. На второ място трябва да се посочи, че държавите-членки не са определили в Договора езиков режим на институциите и органите на Общността, и че член 217 от Договора оставя на Съвета възможността, като взема решение с единодушие, да определя и да изменя езиковия режим на институциите и да установява различни езикови режими. Този член не предвижда, че след като веднъж бъде приет от Съвета, този режим не би могъл да бъде изменян впоследствие. От това следва, че установеният с Регламент № 1 езиков режим не би могъл да бъде приравняван към принцип на законодателството на Общността.

59. От това следва, че ищцата не би могла да се позовава на член 6 от Договора ЕО, (понастоящем, след изменение член 12 ЕО) в комбинация с Регламент № 1, с цел да докаже незаконосъобразността на член 115 от Регламент № 40/94.”

17. От друга страна Първоинстанционният съд е разгледал въпроса дали член 115, параграф 3 от Регламент № 40/94 влиза в противоречие с принципа на недискриминация. По този въпрос той е отбелязал следното:

„60. Що се отнася до изискването, наложено на заявителя за регистриране на марка на Общността по силата на член 115, параграф 3 от Регламент № 40/90, както и на член 1, правило 1, параграф 1, буква з) от Регламент № 2868/95, да се посочва втори език, който е език на Службата и който заявителят приема за ползване като възможен език на съдебното производство при производства по възражение, отмяна или обявяване на недействителност, се оказва че въпреки твърденията на ищцата и на гръцкото правителство, в изискването не се съдържа никакво нарушение на принципа на недискриминация.

61. На първо място както става ясно от самия текст на член 115, параграф 3 от Регламент № 40/90, с посочването на втори език заявителят приема използването на този език като възможен процедурен език само при производства по възражение, отмяна или обявяване на недействителност. Следователно, както впрочем това се потвърждава от член 115, параграф 4, първо изречение от Регламент № 40/94, независимо от периода от време докато заявителят е единствена страна по процедурата пред Службата, използваният език при подаване на заявката за регистрация е езикът, на който се води процедурата. Следователно при тези процедури самият текст на Регламент № 40/94 не би могъл по никакъв начин да включва диференцирано третиране на езика, като се има предвид, че той гарантира ясно използвания език при подаване на заявката за регистрация като език, на който се води процедурата, и въз основа на това като език, на който трябва да се съставят процедурните документи с характер на решения.

62. На второ място по отношение на член 115, параграф 3 от Регламент № 40/94, който налага на заявителя да посочи втори език като възможен процедурен език при производства по възражение, отмяна или обявяване на недействителност, е необходимо да се отбележи, че това правило е било прието със законосъобразната цел да се намери езиково решение на случаите, когато производство по възражение, отмяна или обявяване на недействителност протича между страни, които предпочитат различни езици и които не успяват да се договорят по собствена инициатива какъв да бъде езикът на производството. По отношение на последното съображение е необходимо да се отбележи, че на основание член 115, параграф 7 от Регламент № 40/94 при производства по възражение, отмяна или обявяване на недействителност страните могат да посочат по взаимно съгласие независимо кой език от официалните езици на Европейската общност като възможен процедурен език, като тази възможност може да допадне по-специално на страните, които предпочитат един и същ език.

63. Необходимо е да се отбележи, че като преследва целта за определяне кой език да бъде език на процедурата при отсъствие на споразумение между страните, които не предпочитат един и същ език, Съветът дори да е извършил диференцирано третиране на официалните езици на Общността, е направил подходящ и съразмерен избор. От една страна член 115, параграф 3 от Регламент № 40/94 дава възможност на заявителя за регистриране на търговска марка да определи между езиците, които са най-разпространени в Европейската общност, езика, който ще се използва за целите на производството по възражение, отмяна или обявяване на недействителност, в случай когато първият избран от него език е нежелан от другата страна по производството. От друга страна като ограничава този избор до езиците, които са най-разпространени в Европейската общност, и като избягва по този начин възможността езикът на процедурата да бъде коренно

различен по отношение на езиковите познания на другата страна по нея, Съветът е останал в границите на необходимото за постигането на преследваната цел (Решения на Съда от 15 май 1986 г., Johnston, 222/84, Recueil, стр. 1651, точка 38, и от 11 януари 2000 г., Kreil, C-285/98, Recueil, стр. I-69, точка 23).

64. И на последно място ищцата и гръцкото правителство не биха могли да се позовават на алинеята, добавена от Договора от Амстердам към член 8г от Договора (ЕО) (понастоящем, след изменение член 21 ЕО), според която всеки гражданин на Европейския съюз може да пише до всяка институция или орган, посочен в настоящия член или в член 7 (ЕО) на един от езиците, посочени в член 314 (ЕО) и да получава отговор написан на същия език. Член 21 ЕО препраща към Парламента и към Омбудсмана, а член 7 ЕО посочва Парламента, Съвета, Комисията, Съда на Европейските общности и Сметната палата, както и Икономическия и социален съвет и Комитета на регионите. При положение че въпросната алинея се прилага на принципа *ratione temporis* (съобразно времето) в настоящия случай Службата не се оказва между институциите и органите, посочени в член 7 ЕО и в член 21 ЕО.“

18. Въз основа на това Първоинстанционният съд отхвърля иска.

Производство пред Съда на Европейските общности и заключения на страните

19. С писмо от 25 януари 2002 г. съветникът на г-жа Кик уведомява Съда за смъртта на своята клиентка и подава иск за възобновяване на производството от името на нейните наследници и заветници. Той посочва, че заявката за регистриране на наименование като търговска марка на Общността по нидерландското гражданско право представлява наследствено право, което е съставна част от наследството на г-жа Кик, и че той е упълномощен от изпълнителя на завещанието, който има правомощия да представлява посочените по-горе наследници и заветници, да възобнови висящото производство. В по-нататъшния текст на настоящото решение думите „ищцата“ означават тези наследници и заветници.

20. Чрез искова молба, депозирана в секретариата на Съда на 18 декември 2001 г., Комисията е поискала да бъде допусната да вземе отношение по обжалването в подкрепа на становището на Службата. С определение на председателя на Съда от 18 март 2002 г. на това искане се отговаря положително.

21. Ищцата иска да бъде отменено оспорваното решение, да бъдат приети възраженията, които е представила на първа инстанция с цел да бъде обявено за невалидно оспорваното решение и Службата да бъде осъдена за заплати разноските по делото на първа инстанция и по обжалването.

22. Гръцката република също предявява иск да бъде обявено за невалидно оспорваното решение и да бъде уважен целият иск на ищцата.

23. Службата, Кралство Испания и Комисията се произнасят за отхвърляне на жалбата и за потвърждаване на оспорваното решение.

24. Според Съвета жалбата трябва да бъде обявена за недопустима, и като алтернатива на горното, тя трябва да бъде отхвърлена като неоснователна, като и в двата случая счита, че ищцата трябва да заплати разноските по делото.

Относно жалбата

25. Ищцата привежда два аргумента в подкрепа на своята жалба. Първият аргумент е свързан с неправилното тълкуване на член 115 от Регламент № 40/94 от страна на Първоинстанционния съд. Вторият аргумент е свързан с нарушаване от негова страна на законодателството на Общността, и по-специално на член 6 от Договора, тъй като той не е установил незаконосъобразността на член 115 от Регламент № 40/94.

Относно първия аргумент, свързан с неправилното тълкуване на член 115 от Регламент № 40/94

Аргументи на страните

26. Ищцата поддържа становището, че Първоинстанционният съд нарушава законодателството на Общността, като тълкува неправилно член 115 от Регламент № 40/94 относно езиковия режим на Службата. В тълкуването на Първоинстанционния съд не се взема под внимание съществуването на второто изречение от параграф 4 от този член, който съдържа следния текст: „Ако подаването е било направено на език различен от езиците на Службата, Службата може да изпрати писмени съобщения на заявителя на втория език посочен от него в заявката“. След като оспорваното решение се основава на такова неправилно тълкуване, то трябва да бъде обявено за невалидно по тази причина.

27. Ищцата изтъква, както представителят на Службата е признал това по време на заседанието пред Първоинстанционния съд, че Службата използва винаги при цялата процедура, включително при служебното разглеждане на безусловните и условни мотиви за отказ от регистриране на марка на Общността, възможността за използване на втория език, посочен по време на представянето на заявката, когато тя не е написана на един от езиците на Службата. Заявителят получава на езика, използван за подаване на заявката, само удостоверение за вписването на марката в регистъра на марките на Общността след завършването на процедурата по регистрирането.

28. Според ищцата, като се има предвид правилното тълкуване, което следва да се направи на член 115 от Регламент № 40/94, направеното заключение от Първоинстанционния съд в точка 61 от оспорваното решение, според което не може да се приеме по никакъв начин, че този регламент съдържа в себе си диференцирано третиране на езиците, тъй като във всички процедури, при които заявителят е единствена страна пред Службата, езикът на който е представена заявката за марка на Общността, е процедурният език, е очевидно погрешно.

29. Службата, Кралство Испания и Съветът оспорват допустимостта на първия аргумент, затова че визира член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент 40/94, при положение че в точка 32 от оспорваното решение Първоинстанционният съд е обявил за допустимо възражението за незаконосъобразност само доколкото то се отнася до член 115, параграф 3, или до някои от другите параграфи от този член, които изясняват задължението,

определено в този параграф 3. От една страна според Службата и Кралство Испания ищцата не е поставила под въпрос тази точка 32 от оспорваното решение. От друга страна според Съвета член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94 не може да бъде считан като разпоредба, която изяснява обхвата или правните последици на задължението за посочване върху формуляра на заявката за марка на Общността на език, различен от използвания за тази заявка.

30. Службата, Съветът и Комисията изтъкват по същество, че от прочита на точка 61 от оспорваното решение става ясно, че Първоинстанционният съд е извършил правен анализ на целия текст на член 115, параграф 4 от Регламент № 40/94, включително и на второто изречение от този параграф.

31. Службата счита, че ищцата надценява обхвата и практическите последици за заявителите за регистрация на марки на Общността от прилагането на член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94. Противно на това, което претендира ищцата, възможността на Службата да изпраща писмени съобщения на заявителя на втория избран от него език не означава, че по-нататъшното протичане на процедурата ще се извършва на втория език, нито че заявителят ще получи на езика на подаване на заявката само удостоверение за вписването на марката в регистъра на търговските марки на Общността.

32. Според Службата подобни твърдения не отчитат факта, че над 98 % от физическите или юридически лица, които се обръщат за регистрация на търговска марка, правят това чрез професионален представител, който те могат изберат свободно измежду тези, които са установени на цялата територия на Общността. Освен това тя припомня, че лицата, които подават заявка за регистриране на език, различен от езиците на Службата, запазват правото си да използват езика на подаването на заявката в писмените и устни съобщения, които изпращат на Службата, дотогава, докато са единствена страна по процедурата.

33. Службата подчертава, че възможността с която тя разполага да изпраща писмените съобщения на втория език, избран от заявителя за регистрация на търговска марка на Общността, представлява само възможност, и че ако последният пожелае всички писмени съобщения да му бъдат изпращани на езика на подаване на заявката до момента, в който той е единствена страна по процедурата, Службата не може да откаже на това искане, освен ако са налице сериозни и налагащи това причини.

34. Във връзка с това Службата изтъква, че не тълкува член 115, параграф 4 от Регламент № 40/94 по същия начин както Първоинстанционният съд. Всъщност от точка 61, трето изречение от оспорваното решение става ясно, че използваният език при подаване на заявката би трябвало да се използва като език, на който се води процедурата, и въз основа на това като език, на който трябва да се съставят процедурните документи с характер на решения. Службата от своя страна счита, че изразът „писмени съобщения“, който фигурира в член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94, включва всякакъв вид писмен акт, приет от нея, включително тези, които имат характер на решения.

35. Службата отбелязва затруднението при определянето на това, какво да се разбира под „процедурни документи с характер на решения“, и дава като пример писмото, с което тя кани един заявител за регистриране на търговска марка на

Общността да отстрани някои нередности, съгласно изискванията на Правило 9, параграф 3 от Регламент № 2868/95. Такова писмо не би могло да бъде предмет на жалба, но ако заявителят не отстрани нередностите, които са му посочени, Службата ще вземе решение за отхвърляне на заявката, което от своя страна може за бъде обжалвано. Тълкуването, което дава Първоинстанционният съд на член 115, би могло да създаде объркване сред заявителите, когато получават документи, написани ту на езика, на който е подадена заявката, ту на втория език.

36. Службата подчертава също така, че действа по начина, по който това се извършва с подразбиращото се съгласие на заявителя за регистрация на търговска марка, и че въпреки многобройните подадени заявки, за първи път езиковият режим се подлага на оспорване. Тя посочва, че ако е необходимо, би могла в бъдеще да иска изрично изразеното съгласие на заявителя относно използването на втория език за писмените съобщения, ако той може да ги разбира на него.

37. Съветът счита, че направеното от Службата тълкуване на член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94, изразяващо се в прилагане в известна степен на тази разпоредба, не може в никакъв случай да се отрази върху законосъобразността на този член.

Становище на Съда

38. Необходимо е първо да се отбележи, че противно на това което предполага повдигнатото от Службата, Съвета и Кралство Испания възражение за недопустимост, ищцата оспорва в първия аргумент на своята жалба тълкуването, което Първоинстанционният съд е направил в точка 61 от оспорваното решение, на член 115 от Регламент № 40/94, тъй като той не е взел под внимание съществуването на второто изречение на параграф 4 от този член, но то не поставя под въпрос законосъобразността на последната разпоредба сама по себе си.

39. При всички положения прочитането на точки 32 и 33 от оспорваното решение показва, че Първоинстанционният съд е обявил за допустимо възражението за незаконосъобразност, тъй като то визира наложеното изискване от член 115, параграф 3 от Регламент № 40/94 за посочване на втори език, но също така понеже това изискване е изяснено по отношение на неговия обхват и правни последици в някои от останалите параграфи на посочения по-горе член.

40. Така че Първоинстанционният съд не е изключил възможността за поставянето под въпрос на законосъобразността на член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94, което е част от разпоредбите, определящи обхвата и правните последици от избора на втори език, тъй като тази разпоредба гласи, че „ако представянето на заявката е било направено на език, различен от този на Службата, Службата може да изпраща писмени съобщения на заявителя на посочения от него в заявката втори език“.

41. От това следва, че първият аргумент от жалбата е допустим.

42. При разглеждането по същество на този аргумент е необходимо да се отбележи, че всъщност той се отнася основно до начина, по който член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94 се тълкува и прилага от

Службата, като Първоинстанционният съд не е взел предвид този елемент в разсъжденията, развито в точка 61 от оспорваното решение.

43. Във връзка с това ищката изтъква, че Службата изпълнява почти цялата процедура по заявката за регистриране на търговска марка на Общността на втория посочен от заявителя език. Службата не оспорва това твърдение, а напротив, изтъква своето несъгласие с направеното от Първоинстанционния съд тълкуване на член 115, параграф 4 от Регламент № 40/94, като приема че всички процедурни документи с характер на решения не трябва обезателно да бъдат написани на езика на процедурата, и че някои от тези книги се отнасят до категорията „писмени съобщения“, упомената в посочената по-горе разпоредба.

44. На първо място е необходимо да се уточни тълкуването, което трябва да се даде на член 115, параграф 4 от Регламент № 40/94.

45. Според тази разпоредба процедурният език на Службата е използваният език при подаване на заявката за регистрация на търговска марка на Общността, като вторият посочен от заявителя език може да бъде използван от Службата при изпращането на писмени съобщения до него. От посочената по-горе разпоредба следва, че възможността да се използва вторият език за писмени съобщения представлява изключение от принципа за използването на езика на процедурата, и следователно понятието писмени съобщения трябва да се тълкува по рестриктивен начин.

46. Тъй като процедурата представлява съвкупност от всички актове, които трябва да бъдат изпълнени при разглеждането на дадена молба, следва че понятието „процедурни документи“ включва всички необходими или предвидени документи в законодателството на Общността при обработката на заявка за търговска марка на Общността, както и необходими за извършване на тази обработка, независимо дали става дума за нотифицирания, молби за извършване на поправка, разяснения или други актове. Противно на това, което Службата поддържа като становище, всички тези актове трябва да бъдат съставени от Службата на езика, използван при подаването на заявката.

47. За разлика от процедурните документи, „писмените съобщения“, предвидени в член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94, са всички съобщения, чието съдържание не може да бъде приравнено към процедурен документ, като писмата, посредством които Службата изпраща процедурни документи, или чрез които съобщава информация на заявителите.

48. По отношение на тълкуването, което следва да се направи на член 115, параграф 4 от Регламент № 40/94, е необходимо да се има предвид, че в точка 61 от оспорваното решение Първоинстанционният съд е направил правилно заключение, че „по никакъв начин не може да се приеме, че Регламент № 40/94 съдържа в себе си диференцирано третиране на езиците, тъй като той гарантира ясно използването на езика, на който е представена заявката, като език, на който се извършва процедурата (...)“.

49. От това следва, че аргументът свързан с правната грешка, допусната от Първоинстанционния съд при тълкуването на тази разпоредба, трябва да бъде отхвърлен.

По втория аргумент, свързан с нарушаването на правото на Общността, по-специално на член 6 от Договора

Аргументи на страните

50. Ищцата счита, че Първоинстанционният съд нарушава законодателството на Общността, по-специално член 6 от Договора като отхвърля нейната жалба, доколкото тя се позовава на незаконосъобразността на целия езиков режим, предвиден в член 115, параграфи 2 - 6 от Регламент № 40/94.

51. Тя изтъква на първо място, че този режим нарушава основния принцип на равнопоставеност на езиците. Според нея този принцип се проявява на много места в законодателството на Общността. Така например подобна проява представлява член 248 от Договора за създаване на ЕО (понастоящем, след изменение член 314 ЕО), според който текстовете на всеки един от тези езици на Договора са еднакво автентични. Същото се отнася и за Регламент № 1, който определя официалните езици на Общността, предвижда че всеки гражданин на държава-членка може да пише до дадена институция на един от официалните езици, както и да получава отговор на този език, както и че *Официален вестник на Европейските общности* се публикува на единадесетте официални езика. Третата алинея от член 8г от Договора, добавена към тази разпоредба от Договора от Амстердам, потвърждава правото на всеки гражданин на Европейския съюз да пише до всяка институция или орган, посочен в този член или в член 4 от Договора за създаване на ЕО (понастоящем член 7 ЕО) на един от езиците, посочени в член 248 от Договора, и да получава отговор, написан на същия език. Ищцата се позовава също така на утвърдената практика на Европейския съд относно принципа на равнопоставеност, проява на който представлява посочената в член 6 от Договора забрана за дискриминация, основана на националната принадлежност. Според тази съдебна практика особено значение се отдава на защитата на правата на лицата и на създаване на улеснения за тях в областта на езиците.

52. На второ място ищцата поддържа становището, че езиковият режим, въведен от член 115 от Регламент № 40/94, нарушава член 6 от Договора. Този режим представлява дискриминация, основана на езика, и оттам косвено дискриминация, основана на националната принадлежност, което е несъвместимо със забраната за дискриминация, предвидена в последната разпоредба.

53. Според ищцата този езиков режим всъщност поставя гражданите на държавите-членки, чиито език не е част от работните езици на Службата, в определено по-неблагоприятно положение от това на гражданите на държавите-членки, чиито език е част от работните езици. Това се отнася преди всичко до разглеждането на заявките за регистриране на търговски марки на Общността, защото на практика Службата разглежда винаги тези заявки на втория език, когато езикът на представянето на тези заявки не е един от езиците на Службата. Но това се отнася също и за процедурите по възражение, отмяна или обявяване на недействителност, защото с изключение на предположението за споразумение между страните, предвидено в член 115, параграф 7 от Регламент № 40/94, тези процедури протичат винаги на езиците на Службата.

54. Като следствие това нарушава конкуренцията на вътрешния пазар, тъй като заявителят на регистрация на търговска марка на Общността предпочита да бъде

подпомаган от агент по марките, чиито майчин език е част от работните езици на Службата, докато агентите по марките, чиито майчин език не е сред тези езици, биха били поставени в неблагоприятно положение от гледна точка на конкуренцията.

55. И на последно място ищцата счита, че предвид основния характер на принципа на равното третиране в законодателството на Общността, неговото нарушаване не би могло да бъде оправдано от съображения, свързани със създаването на по-голямо удобство. Доколкото е възможно тази позиция да бъде защитена, избраното решение в конкретния случай от страна на законодателя на Общността не представлява подходящ, нито съразмерен избор.

56. Ищцата изтъква в това отношение, че институциите не могат да се позовават на някакъв чисто икономически фактор, като разходите за наемане на допълнителни преводачи, за да оправдаят едно ограничение на основните принципи на правото на Общността. Във всеки случай Съветът не е доказал, че един недискриминационен езиков режим би могъл да засегне по несъразмерен начин финансовите ресурси на Общността. Освен това тя изтъква, че институциите и другите органи на Европейския съюз от години са в състояние да комуникират на всички официални езици с гражданите, независимо дали става въпрос за операции по сливане или за нотифициране на отпуснати помощи. Тя цитира като пример Службата на Общността за сортовете растения, създадена с Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г. относно правната закрила на Общността на сортовете растения (ОВ L 227, стр. 1), която работи безпроблемно на всички официални езици.

57. Дори ако прилагане на изключение от принципа на равното третиране може да бъде оправдано от съображения с практически и финансов характер, езиковият режим на Регламент № 40/94 не може да бъде оправдан, защото изборът на само един втори език, като английски например, би бил по-малко дискриминационен и би могъл да наруши в по-малка степен принципите на конкуренцията.

58. И накрая ищцата посочва, че фактът че Съветът е приел Регламент № 40/94 с единодушие не би могъл да представлява факт, който следва да бъде взет под внимание, тъй като законодателят на Общността също така е обвързан с прилагането на правната норма.

59. Ако се предположи, че Европейският съд приеме, че езиковият режим на Службата, въведен от член 115 от Регламент №40/94, не е напълно незаконосъобразен, ищцата иска като алтернативно решение Съдът най-малкото да признае, че Първоинстанционният съд е нарушил правните норми, като не е установил незаконосъобразността на параграф 4, второ изречение от посочената по-горе разпоредба. Тя поддържа становището, че освен несъвместимостта на това изречение със забраната за дискриминация, то също така е несъвместимо с принципа, който съставлява основата на параграфи 1 и 4, първо изречение на посочения по-горе член 115, а по-специално че езикът на който е представена заявката за регистриране на търговска марка на Общността, е езикът, на който се провежда процедурата. Второто изречение на параграф 4 изпразва този принцип от смисъла му, както това се доказва от установената практика на Службата. Следователно различните разпоредбите на член 115 са несъвместими помежду си.

60. Гръцката република, която встъпва на първа инстанция в подкрепа на заключенията на ищцата, посочва че споделя по-голямата част от изразените от нея становища в жалбата ѝ, по-специално относно принципа на равенство и недискриминация. Тя подчертава, че многоезичието е необходим елемент за ефективното функциониране на правните норми в правната система на Общността, тъй като много правни норми на първичното и вторичното законодателство се прилагат пряко в националните правни системи на държавите-членки.

61. Така че Първоинстанционният съд погрешно е счел, че Регламент № 1 представлява „чист и изолиран израз на позитивното право“, давайки да се разбере по този начин, че игнорира съществуването на основните принципи на първичното законодателство, които представляват основата на цялото законодателство на Общността.

62. Гръцката република напомня колко е важно за гражданите да могат да се запознаят с разпоредбите, които се отнасят до тях на своя майчин език, в съответствие с принципа „За всеки се предполага, че познава закона“. Тя подчертава също значението, което има зачитането на езика на гражданите в Общността, което означава, че решенията се вземат „възможно най-близо до гражданите“, и че функционирането на институциите се ръководи от принципа на прозрачност.

63. Гръцката република констатира противоречието, което съществува от една страна между програмираното намаляване на броя на езиците, и от друга страна между преследваните от Общността цели, в съответствие с разпоредбите на член 126 от Договора за създаване на ЕО (понастоящем член 149 ЕО), който предвижда Общността да зачита езиковото разнообразие на държавите-членки. Тя напомня, че в своята съдебна практика относно тълкуването на законодателството на Общността Съдът на Европейските общности се е произнасял винаги в полза на равенството на езиците.

64. Гръцката република изтъква също така, че след като Службата е орган на Общността, би трябвало да бъде възможно спрямо нея да се прилагат по аналогичен начин членове 4 и 8г от Договора.

65. Всички останали страни не са съгласни с ищцата и изтъкват с различни мотиви, че вторият аргумент е напълно или отчасти недопустим. Първият аргумент се основава на липсата на интерес от страна на ищцата да поиска констатиране на незаконосъобразността на член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94. Службата отбелязва, че евентуалната незаконосъобразност на тази разпоредба не би могла да предизвика незаконосъобразността на оспорваното решение, след като то не се основава на упоменатата по-горе разпоредба. Освен това Кралство Испания и Службата поддържат становището, че ищцата не е доказала, че прилагането на тази разпоредба ѝ е причинило някакви вреди в конкретния случай. Службата уточнява във връзка с това, че след като ищцата е заявила, че желае да получава писмените съобщения на езика, на който е била представена неговата заявка за регистриране на търговска марка на Общността, и след като Службата не е имала сериозни и основателни причини да не спазва това желание, е използвала нидерландски език, т.е. езика, на който е била представена заявката, за съставянето на всички процедурни документи, включително и тези с характер на решения.

66. Впрочем според Службата и Комисията основната част на аргумента е недопустима, тъй като става въпрос за обикновено повтаряне на представените на първа инстанция аргументи. Според Съвета обаче тази част на аргумента е недопустима, защото ищцата не е посочила частите от оспорваното решение, в които Първоинстанционният съд е изразил становище в нарушение на правните норми, които е задължен да спазва.

67. Що се отнася до допълнителната част на аргумента, Съветът поддържа становището, че тя съвпада с първия аргумент. Комисията от своя страна се произнася за нейната недопустимост, предвид факта, че ищцата се е въздържала да оспорва точка 33 от оспорваното решение, в което Първоинстанционният съд е обявил за недопустимо възражението за незаконосъобразност, свързано с разпоредбите на член 115 от Регламент № 40/94, без параграф 3 от него.

68. По същество Службата поддържа становището, че ищцата не е доказала в какво Първоинстанционният съд е допуснал правна грешка, считайки езиковия режим на Службата като необходимо, подходящо и съразмерно средство за постигане на законосъобразна цел. Тя посочва, че представените в подкрепа на жалбата аргументи представляват отстъпление по отношение на защитаваните тези на първа инстанция, защото ищцата сега твърди, че законодателят е могъл да наложи само един официален език за всички процедури пред Службата.

69. Съветът препраща към разсъждението, представено от Първоинстанционния съд в точки 57 - 64 от оспорваното решение. По отношение на езиковия режим на Службата на Общността за сортовете растения той посочва, че по време на определянето на този режим е бил взет под внимание фактът, че процедурата *inter partes* в областта на правото на Общността за защита на сортовете растения е със специален характер.

70. Що се отнася до принципа на равенство, който забранява, освен при наличие на оправдана обективна причина, да се прилага различно третиране при идентични положения, Кралство Испания счита, че безспорно съществуват разлики по отношение на броя на гражданите на Общността и непринадлежащи към Общността, говорещи всеки един език.

71. Кралство Испания приема, че езиковият режим на Службата третира по различен начин някои езици, но счита, че тази разлика в третирането не е такава, каквато твърди ищцата. Службата би могла да се обърне към заявителя на втория посочен в заявката за регистриране на търговска марка език, но почти е сигурно, че всеки агент по търговските марки владее един от езиците на Службата. Така че необходимостта от осигуряване на превод на документите на Службата остава рядка. Само в случай на процедура, при която се включва и друга страна, ще бъдат необходими преводи, но в този случай те ще бъдат необходими също и за тази друга страна.

72. Така че разликата в третирането съдържа нюанси и ищцата не е представила аргументи, които да поставят под въпрос изводите, до които е стигнал Първоинстанционният съд по отношение на обективната причина, оправдаваща тази разлика. Кралство Испания подчертава, че Съветът е действал в рамките на своите правомощия, и че избраният критерий, а именно петте най-говорени езика в и извън Общността, е разумен.

73. Кралство Испания отбелязва, че ищцата не е посочила каква би трябвало да бъде според нея една адекватна и съразмерна система, която да позволи функционирането на Службата. Освен това ищцата си противоречи по отношение на аргументите, които излага на първа инстанция, тъй като сега тя е склонна да приеме да има само един език, по-специално английски. Това твърдение поставя под въпрос всички нейни твърдения относно нарушаването на принципа на равенство на езиците.

74. Комисията също поддържа становището, че аргументът не е обоснован. Както Първоинстанционният съд е констатирал в точка 58 от оспорваното решение, Регламент № 1 не може да бъде приравняван към принцип от правото на Общността. Що се отнася до претендираното нарушение на принципа на недискриминация, Първоинстанционният съд е приел по убедителен начин в точки 60 - 63 от оспорваното решение, че Съветът е направил един подходящ и съразмерен избор.

Становище на Съда

75. Необходимо е на първо място да се разгледат аргументите, целящи да установят недопустимостта на втория аргумент.

76. Що се отнася до липсата на интерес от страна на ищцата да поиска да бъде установена незаконосъобразността на член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94 с мотива, че не съществува правна връзка между тази разпоредба и оспорваното решение, е необходимо да се отбележи, че подобно възражение за незаконосъобразност на съдебното производство, имащо за цел да се установи незаконосъобразността на член 115 от Регламент 40/94, вече е било повдигнато от Службата пред Първоинстанционния съд, и че то впрочем е представено в синтезиран вид в точки 15, 16 и 17 от оспорваното решение. Първоинстанционният съд е отхвърлил този аргумент в точки 24 и 25 на решението и е определил рамките на допуснатото възражение за незаконосъобразност в точки 32 и 33 от същото решение. Както вече бе отбелязано в точки 39 и 40 от настоящото решение, член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94 е част от разпоредбите, които определят обхвата и правните последици от избора на втория език и за които възражението за незаконосъобразност е определено като допустимо от Първоинстанционния съд в точка 32, второ изречение от оспорваното решение. След като Службата не поставя под въпрос тези елементи и не установява причината, поради която това разсъждение на Първоинстанционния съд противоречи на законодателството на Общността, който достига до заключение за съществуването на пряка правна връзка между оспорваното решение и задължението, чиято законосъобразност се оспорва от ищцата, е необходимо да се отхвърли аргументът, свързан с липсата на интерес у ищцата за обявяване на незаконосъобразността на посочената по-горе разпоредба на Регламент № 40/94.

77. Необходимо е също така да се отхвърли аргументът, свързан с недоказването от страна на ищцата на нанесени вреди, поради начина, по който в дадения случай Службата е приложила член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент 40/94. В действителност този аргумент цели да докаже не недопустимостта на жалбата или на един от мотивите, приведени в нейна подкрепа, а по-скоро недопустимостта на съдебното производство, предприето от ищцата. Въпреки

това той не е бил повдигнат пред Първоинстанционния съд, а е представен за първи път пред Съда на Европейските общности. Така че този аргумент трябва да бъде обявен за недопустим, понеже след като е повдигнат за първи път на етапа на обжалване, той няма за цел да докаже наличието на правна грешка, допусната от Първоинстанционния съд при оценката на това възражение за недопустимост на съдебното производство.

78. Противно на това, което Службата и Комисията твърдят, жалбата не се състои в едно обикновено повтаряне на аргументите, които ищцата е представила на първа инстанция. Всъщност ищцата не предявява иск за преразглеждане на отхвърлената нейна първоначална заявка, а критикува конкретно оспорваното решение. Що се отнася до елементите на решението, срещу които е насочена жалбата, от жалбата става ясно, противно на твърдението на Съвета, че тя се отнася до точки 61, 62, 63 и 64 от решението, които впрочем са цитирани в жалбата. Предвид това Съветът няма основание да твърди, че жалбата е прекалено неясна, така че Съдът да не може да постанови решение.

79. Противно на това, което Съветът също така твърди, допълнителната част на втория аргумент, с която ищцата оспорва законосъобразността на член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94, не съвпада с първия аргумент, в който ищцата се ограничава до оспорване на тълкуването на тази разпоредба от Първоинстанционния съд.

80. И на последно място що се отнася до аргумента относно недопустимостта на допълнителната част на аргумента с мотива, че ищцата не е поставила под въпрос точка 33 от оспорваното решение, е достатъчно да се направи позоваване на точки 39 и 40 от настоящото решение и да се констатира, че тази част е допустима доколкото ищцата оспорва правните последици, свързани с изискването, наложено от член 115, параграф 3 от Регламент № 40/94 за посочване на втори език при депозирането на заявката за регистриране на търговска марка на Общността.

81. Що се отнася до разглеждането на аргумента по същество, е необходимо на първо място да се подчертае по отношение на посоченото в настоящото решение във връзка с първия аргумент, че обхватът на втория аргумент се ограничава до оценка на законосъобразността на езиковия режим на Службата, тъй като той налага избирането на втори език за използване като възможен процедурен език при производства по възражение, отмяна или обявяване на недействителност, както и за „писмените съобщения“ по смисъла на член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94. Необходимо е да се провери дали този режим нарушава принципа за равенство на езиците, така както твърди ищцата.

82. Както подчертава ищцата, Договорът съдържа няколко позовавания на използването на езиците в Европейския съюз. Въпреки това тези позовавания не могат да се считат като проявление на общ принцип на законодателството на Общността, който осигурява на всеки гражданин правото всичко, което би могло да засегне неговите интереси, при всички обстоятелства да бъде написано на неговия език.

83. Що се отнася до отношенията между гражданите и институциите и органите на Общността, член 8г от Договора, в изменения от Договора от Амстердам вариант, налага по-специално на институциите и на някои органи за водят

кореспонденция с гражданите на Европейския съюз на един от посочените в член 248 от Договора езици. Тази разпоредба, която още не е влязла в сила към момента на приемането на оспорваното решение, при всички случаи не се прилага общо към всички упоменати по-горе органи на Съюза. По-специално тя не се прилага към Службата, както е отбелязано правилно от Първоинстанционния съд в точка 64 от оспорваното решение.

84. Освен това член 217 от Договора разрешава на Съвета, да определя с единодушие езиковия режим на институциите на Общността. В приложение именно на тази разпоредба той е приел Регламент № 1, който в своя член 1 определя официалните и работните езици на институциите на Общността. Необходимо е да се отбележи, че тези официални езици не съвпадат напълно с езиците, посочени в членове 8г и 248 от Договора.

85. Освен това Регламент № 1 налага по-специално в своя член 4, регламентите и другите общи текстове да се изготвят на официалните езици на Съюза. От тази последна разпоредба, както и от член 191 от Договора за създаване на ЕО (понастоящем член 254 ЕО), налагащи публикуването в *Официален вестник на Европейските общности* на регламентите, директивите и решенията, приети съгласно процедурата, предвидена в член 189б от Договора за създаване на ЕО (понастоящем, след изменение член 251 ЕО), в комбинация с член 5 от Регламент № 1, който предвижда публикуването на посочения по-горе вестник на официалните езици, става ясно, че дадено индивидуално решение не е задължително да бъде написано на всички официални езици, дори когато то би могло да засяга правата на гражданин на Съюза, който е различен от адресата на това решение, например конкурентен стопански субект.

86. Фактът, че една институция се обръща към гражданин на неговия език не може да реши съвкупността от езиковите проблеми, срещани от гражданите при дейността на институциите или органите на Европейския съюз. Точно от такъв тип е проблемът, съществуващ в настоящия случай, защото с изключение на „писмените съобщения“, посочени в член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94, за които става въпрос в точка 98 от настоящото решение, езиковият режим на Службата не би могъл да бъде оспорван за начина, по който Службата комуникира пряко със заявителя, като се има предвид, че процедурата трябва да се извърши на езика, избран за представянето на заявката за регистриране на търговска марка на Общността. Но този режим също е критикуван за начина по който управлява отношенията между няколко лица, говорещи евентуално различни езици в рамките на производствата по възражение, отмяна или обявяване на недействителност.

87. Член 248, втора алинея от Договора във версията си след измененията, направени от Договора от Амстердам, и практиката на Съда относно тълкуването на законодателството на Общността също не могат да бъдат приведени в подкрепа на претендиран принцип за равенство на езиците. Всъщност ако всички езикови версии на един текст имат еднаква юридическа сила и трябва да бъдат разглеждани равнопоставено при тълкуването на този текст, това може да стане само при положение, че тези версии съществуват и имат еднаква юридическа сила. Така, дори дадено индивидуално решение да бъде публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* и по тази причина то да бъде преведено на всички езици с цел информиране на гражданите, единствено ще има

юридическа сила и ще бъде използван за тълкуването на това решение езикът, който е използван в рамките на съответната процедура.

88. Така че е необходимо да се има предвид фактът, че търговската марка на Общността е създадена в полза на икономическите субекти, а не на всички граждани, и че тези икономически субекти не са задължени да прибягват да нея.

89. Впрочем ако правото на монопол върху използването на една търговска марка се признава от определен публичен орган, то правото на търговска марка се приема основно като инструмент за постигане на печалби от страна на икономическите субекти в рамките на тяхната професионална дейност. Така че е позволено на законодателя да им наложи да поемат изцяло или най-малкото частично разходите по функционирането на орган, създаден за регистрирането на търговски марки на Общността.

90. Според петото съображение от Регламент № 40/94 „законодателството на Общността по отношение на марките все пак не заменя законодателството на държавите-членки относно марките; (...) всъщност не се оказва оправдано предприятията да бъдат задължавани да подават заявка за регистрация на техни марки като марки на Общността, като се има предвид, че националните марки продължават да бъдат необходими за предприятията, които не желаят защита на техните марки на ниво Общност“.

91. Въпреки това икономическите субекти са заинтересовани от инструмент като марката на Общността, предоставен на тяхно разположение от законодателя на Общността, с което за тях се избягва подаването на многобройни заявки за регистрация на национални търговски марки, включително и свързаните с това разходи за превод (в това отношение виж при аналогичен случай аргументите, изложени от BASF AG относно разходите за превод на свитъците с европейски патенти, посочени в точка 12 от Решението от 21 септември 1999 г., BASF, C-44/98, Recueil, стр. I-6269). За да се убедим в този интерес е достатъчно да констатираме значителния брой, надхвърлящ първоначалните очаквания, на заявки за регистрация на търговски марки на Общността, подадени от създаването на Службата досега.

92. От всички тези елементи става ясно, че езиковият режим на орган като Службата е определен след трудно проучване за постигане на необходимото равновесие между интересите на икономическите субекти и обществените интереси, свързани със стойността на процедурите, но също така и между интересите на заявителите за регистриране на търговски марки на Общността и на другите икономически субекти, свързани с достъпа до преводите на документи, които предоставят права или предвиждат процедури с участието на няколко икономически субекти, като например съдебните производства по възражение, отмяна или обявяване на недействителност, визирани в Регламент № 40/94.

93. Така че Първоинстанционният съд правилно е констатирал в точка 62 от оспорваното решение, че като определя официалните езици на Общността, които могат да се използват като процедурни езици в производствата по възражение, отмяна или обявяване на недействителност при отсъствие на споразумение между страните за определяне на използвания език, Съветът е преследвал правомерната цел да намери подходящо езиково решение на затруднението, възникнало при такова несъгласие.

94. Също така Първоинстанционният съд е приел правилно в точка 63 от оспорваното решение, че макар и Съветът да е извършил диференцирано третиране на официалните езици, неговият избор, който е ограничен до най-разпространените езици в Общността, е подходящ и съразмерен.

95. При тези условия аргументът на ищката относно предположения по-малко дискриминационен характер на избора на един-единствен език по отношение на петте езика е несъстоятелен.

96. И на последно място що се отнася до писмените съобщения, визирани в член 115, параграф 4, второ изречение от Регламент № 40/94, е необходимо да се напомни, както вече бе отбелязано в точки 45 и 47 от настоящото решение, че това понятие трябва да бъде тълкувано по рестриктивен начин и може да се отнася само за съобщенията, чието съдържание не може да се приравнява с това на процедурен документ. При това положение тъй като използването на втория език не може да представлява накърняване на правните интереси на заявителя на търговска марка на Общността, следва че различното третиране, което би могло да съществува поради използването на втория език, би било с нищожен обхват и във всеки случай би било оправдано от нуждите, свързани с функционирането на Службата.

97. От всички тези съображения следва, че вторият аргумент на жалбата също така трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Относно аргумента, свързан с липсата на мотивиране

Аргумент на Гръцката република

98. Гръцката република изтъква като инцидентен аргумент за обявяване на невалидност на оспорваното решение, че Първоинстанционният съд е допуснал юридическа грешка като не е взел под внимание аргументът, свързан с липсата на мотивиране на разпоредбата, за която се твърди че е незаконосъобразна, а по-специално член 115 от Регламент № 40/94, или при всички положения тъй като той не се е произнесъл по собствена инициатива по този аргумент.

99. Тя напомня, че в своето изказване пред Първоинстанционния съд вече е отбелязала, че въведеното ограничение относно използването на езиците от Регламент № 40/94 не съдържа адекватна мотивировка, и че е невъзможно да се определят критериите, които са продиктували това ограничение, нито да се обясни водещото място на някои езици по отношение на другите. Но Първоинстанционният съд не е взел под внимание формулираните възражения от страна на Гръцката република, като също така не е повдигнал по собствена инициатива въпроса за мотивировката на Регламент № 40/94, въпреки че в случая се касае за въпрос от обществен характер, който съдът на Общността има възможност и даже задължение да разгледа по собствена инициатива.

100. Тъкмо обратното, като представя в точки 62 и 63 от оспорваното решение аргументация, основаваща се на целите на законодателя, Първоинстанционният съд не е извършил проверка на мотивите на регламента, за които се твърди че са незаконосъобразни, а е добавил мотивация, при положение че в случая тя е липсвала напълно, като този начин на действие вече е санкциониран от Съда

(Решение на Съда от 27 януари 2000 г., DIR International Film и др./Комисия, С-164/98 P, Recueil, стр. I-447).

Становище на Съда

101. Вярно е, че Първоинстанционният съд не е отговорил изрично на аргумента за липсата на мотивиране на разпоредбата на регламента, за която се твърди че е незаконосъобразна. Въпреки това е необходимо да се отбележи, че този аргумент е включен в изложението на аргумента, който може да бъде тълкуван като свързан с нарушаването на принципа на пропорционалност. Тъй като се касае за аргумент от чисто правно естество, във всички случаи е възможно Съдът на Европейските общности да попълни този пропуск на Първоинстанционния съд.

102. В това отношение е необходимо да се припомни, че според установената съдебна практика обхватът на задължението за мотивиране зависи от характера на въпросния акт, и когато става въпрос за актове с общ обхват на действие, мотивирането може да се ограничи до посочване от една страна на общото положение, което е довело до неговото приемане, и от друга страна на общите цели, които той си поставя да достигне. Ако оспорваният акт показва основната част на преследваната от институцията цел, би било прекалено да се изисква специално мотивиране за всеки извършен избор от техническа гледна точка (Решение от 19 ноември 1998 г., Обединено кралство/Съвет, С-150/94, Recueil, стр. I-7235, точки 25 и 26, както и Решение от 7 ноември 2000 г., Люксембург/Парламент и Съвет, С-168/98, Recueil, стр. I-9131, точка 62).

103. Така че в случая следва да се отбележи, че разпоредбите на Регламент № 40/94 относно езиковия режим на Службата позволяват в достатъчна степен да бъдат разбирани и контролирани аргументите, които съставят тяхното правно основание.

104. Що се отнася до точки 62 и 63 от оспорваното решение, е необходимо да се отбележи, че не става въпрос за опит от страна на Първоинстанционния съд да предостави претендираната че не съществува мотивировка на оспорваната разпоредба, а да се направи преглед на принципа на съразмерността на разпоредбата, което предполага задължително разглеждане на предполагаемата цел на законодателя на Общността.

105. От упоменатото по-горе става ясно, че повдигнатият инцидентен аргумент от Гръцката република е неоснователен.

По съдебните разноски

106. На основание член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, който се прилага при производството по обжалване на основание член 118 от същия правилник, страната, чийто иск не е бил уважен, следва да бъде осъдена да заплати разноските, ако това е поискано в иска на спечелилата страна. Тъй като Службата е поискала ищцата да заплати разноските, и тъй като искът на ищцата не е уважен, ищцата следва да бъде осъдена да заплати разноските.

107. Съгласно член 69, параграф 4, алинея 1 от същия процедурен правилник Гръцката република, Кралство Испания, Съветът и Комисията понасят собствените си разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Жалбата се отхвърля.

2. Осъжда г-жа Кік да заплати разноските.

3. Гръцката република, Кралство Испания, Съветът на Европейския съюз и Комисията на Европейските общности понасят собствените си разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 септември 2003 година.

Подписи